

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. III. Declaratio paradoxorum præcedentium ad gloriam sinûs & uteri
Matris Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

in propriâ existat in sinu & utero Sanctissimæ Matris suæ: sed quomodo est ibi? quem tenet ibi ordinem? & quid ibi facit? responderi non potest ad has quæstiones, quàm afferendo tibi aliâ paradoxa, quæ videbuntur tibi saltem æquè intricata, quàm alia. Si enim interrogaveris, quomodo existit in sinu Matris suæ? dicetur tibi, quod ibi sit quidem præsens in personâ, sed quod impossibile sit eum ibi esse aut ex parte, aut totum integrum. Si interrogaveris, quem ibi teneat ordinem? respondebitur tibi, quod ibi sit primus & novissimus, Dominus & absconditus.

Si interrogaveris, quid faciat in sinu Matris suæ? respondebitur tibi, quod ibi faciat omnia, & faciat nihil, quod ibi possideat thesaurum infinitum bonorum, quodque laboret ibi usque ad consumptionem vitæ suæ, ut acquirat illa. Omnes hæc veritates tantis involutæ apparentibus contradictionibus non relinquerent in animo tuo, nisi stuporem & tenebras, nisi explanaretur tibi. Sed hæc omnia ingens argumentum præbent longioris discussus, & specialem promerentur acquirunt articulum.

***

ARGUMENTUM.

Declaratio paradoxorum præcedentium ad gloriam sinûs & uteri Matris Dei.

ARTICULUS III.

Primum paradoxum. Verum est, quod Verbum Incarnatum sit, præsens in personâ, ac verè includatur in utero Matris suæ: quando & quâ ratione ibi esse potest? Cum articulus sit fidei, quod ipse sit verus ipsius Filius, & illa sit vera ipsius Mater; siquidem illa producit ipsum ex vera suâ substantiâ; & hoc est, quod dixit ipse Angelus ex mandato Dei: *Concipies in utero, & paries Filium.* Nihilominus impossibile est, contineri ibi ipsum vel ex parte, vel totum integrum: Quomodo ibi esse

posset ex parte, cum sit Deus etiamque Deus, qui magnum est quoddam totum, partes non habeat; Aut totum, aut nihil; non potest igitur ibi includi & contineri ex parte. Similiter ex aliâ parte impossibile est, ut Verbum ibi sit totum integrum, eodquod sit immensum, & immensitas Dei constrinigi & contineri non possit nisi in seipsâ. Quid inquis ad hoc? interrogavit me: Nihil hic video; falsus sum ipse ingenuè, declarâ id mihi.

Expetijt hic à me singularem articulum

attentionem, ex explanare mihi cepit sublimem hanc Theologiam, ubi immergere me videbatur in immensam quandam lucem, vi cuius non videbam nisi abyssum infinitarum bonitatum Dei, & impentrabilem abyssum propriarum mearum miseriarum.

Quantum prodigium quod Deus insuavit ratione magis det se nobis totum integrum, qui non sumus nisi atomi.

Noveris, dicebat mihi, ita affectam esse infinitam bonitatem Dei, ut, quamvis non sumus, nisi parvi atomi, & quaedam nihila, nobis is se non dederit ex parte, sed totum integrum, absque partitione, absque divisione & absque eo, quod subtraheret nobis aliquid sui ipsius; siquidem ipse similiter vult, ut eadem ratione & nos nos ipsi demus, abs eo, quod nos partiamur, & nos dividamus, dando ipsi ex nobis partem, & partem aliam creaturis; non ex parte, non ex dimidio dat se nobis Deus, dat se totum integrum: Verum quid ageret animus, si paulisper clarius hanc videret veritatem? Deus, quem adoro, est meus, & manet in me totus integer: Deus hic immensus in sua magnitudine, & infinitus in sua Majestate ita se dat totum integrum pulillae animae! hoc adeo stupendum est, ut stuporem ingeneret omni animo id attentius confidenti.

Quantam putas percussam fuisse admiratione Sanctissimam Virginem ex aspectu ejus, quod in puellissimo suo gestabat utero? Itane

Majestas infinita! Itane? magnitudo immensa! quae proportio te inter & me? & tu in me includere vis totum ac integrum te! siquidem hoc esse non potest ex parte, ed quod partes nullas habeas! totus ergo ac integer inhabitas me, quin aliquid tui ipsius deneges mihi ac subtrahas: Hem! Quomodo hoc esse potest? Si respirarem Elementum aëris totum integrum, si attingerem terrae massam totam integram, si includerem in me omnes globos caelorum totos integros, si complecterer totam universi magnitudinem in me, hoc stupendum adeo crederetur esse prodigium, ut nemo id posset comprehendere; & tamen totum universum minus est pulvisculo, tua comparatum magnitudini; & quod verum sit, me possidere te totum integrum, o immensa magnitudo Dei, quem adoro? qua ratione comprehendendi possit? An quod magnitudo immensa Dei se coarctet & abbreviet, ut meae se accomodet parvitati, seque reddat minorem me, ut totus integer habitare possit in me? an quod ipse meam adaugeat parvitatem, illamque caelis reddat ampliorem, ut illam suae conformem reddat magnitudini? quando enim includitur aliquid in alio, majus includens debet esse inclusio: o MARIA! o Mater admirabilis! quanta est igitur tua magnitudo! quia quem caeli capere

Declaratio
primi para
doxi.

non poterant, tuo gremio contulisti? ô prodigium, quod obstupescunt Angeli! tu includis in sinu tuo Deum quem vasta cœlorum non includit amplitudo: affirmari potest paucis verbis pro declaratione huius paradoxii, quod, quantum concernit Sanctissimam Humanitatem Infantis JESU, hæc tota integra fuerit in utero Virgineo Matris suæ, & non fuerit alibi, quodque ipseus divinitas, quæ etiam tota integra fuit in purissimo ipseus utero, fuerit eodem tempore tota integra extra ipsam, sicut extra cœlos & totum hoc universum, eodquod, cum immensa sit, nullos admittat suæ limites magnitudinis. Et admitamur Sanctissimam Virginem ex eo, quod in sinu suo includat omnem hæc magnitudinem, cum tamen non limitet illam.

Deus magnam reddit animam per communionem.

Verum quomodo contingit nobis, ininterrogavi ipsum, quando sacram accedimus synaxim, & actualiter recipimus in nobis eundem Deum. Hominem, quem Sanctissima Virgo in purissimo suo incluserat utero? Quid æstimandum est, vel de profundâ annihilatione Dei qui eodque demittit se, ut tam angustum incolere dignetur ergastulum; vel de incomprehensibili incremento nostræ animæ, quæ eodque dilatat se, ut includat in seipsâ totam immensam magnitudinem Dei? Nonne hoc nostrum admiratione perpetuâ de-

figere debeat animû? perpende hoc bene respondit mihi, ita perpende hoc bene post sacram communionem.

Interim percipe explanationem secundi paradoxii; quando interrogatur, quâ ratione Filius Dei Incarnatus existat in sinu divinæ Matris suæ, quemque ibi teneat gradum & ordinem? dixi, ipsum primum esse & novissimum, sublimiorem cœlis, & inferiorem omnibus creaturis; ipse est Ens Entium, ipse est nihilum vilissimum: omnis supremus honor ipsi debetur, ipsique redditur in cœlo; & ipse venit in terras, ut maximâ obtruat vilipensione & contemptu. An bene comprehendere hoc vales?

Audi modò, quid tibi dicat fides, ipsum Deum esse & Hominem; quia verus est Deus, omnium entium est ipse primus, omnesque honores debentur illi; hæc veritas non potest oppugnari: Et quia homo est, est ipsum nihilum, adeoque novissimus, & summo efficiendus contemptu. Ne scandalizeris hæc propositione, videbis ipsam veritati esse conformem. Magnus Apostolus S. Paulus non contentus est dicere, quod annihilaverit seipsum, factus homo: *Semetipsum exinanivit*; sed dicere non abhorruit, quod factus sit peccatum amore nostri; *Eum, qui non noverat peccatum, pro nobis factus*: id est, sicut exponit Sanctus Ambrosius, Theophylactus, & Sanctus.

Declaratio
secundi pa-
radoxii.

JESU
Christus
est prima
& novis-
simus, cui
debetur
omnis ho-
nor & co-
muni co-
muni.

Quo-
se ha-
verit
Christi
more

etus Anſelmus, quòd ideò veniens,
 ut eſſet Saluator omnium peccato-
 rum, onerare ſe voluit omnium
 culparum & noxarum debito, ſicut
 omnes Prophetæ veteris Teſtamen-
 ti tot diverſis modis prædixerant,
 & inter alios Iſaias, luculentis ver-
 bis: *Paſuit in eo Dominus iniquita-
 tem omnium noſtrum.* Erat igitur
 ipſe vas atque fidejuſſor univerſalis
 omnium noſtrorum debitorum, ſe-
 que obſtrinxit ex divina charitatis
 ſuæ abundantia, ad reſpondendum
 juſtitiæ Dei, pro omnibus peccatis
 noſtris. Jam unicum ſolum pec-
 catum annihilat hominem infra ni-
 hilum, ipſumque deſpicabiliorem
 facit ipſo nihilo: Quid igitur erat
 cum illo, qui onuſtus apparebat
 totâ innumerabili multitudine pec-
 catorum, omnium ſimul homi-
 num? Nonne igitur dici poſſit,
 quòd ipſe deſtinaverit ſemetipſum
 ad portandum & tolerandum om-
 nem multitudinem opprobriorum
 & deſpiciarum, quos merebantur
 omnes, quòdque ipſe, dum aſpi-
 citus in hoc ſtatu, non ſolum ſit
 infimus & noviffimus omnium
 creaturarum, ſed etiam annihila-
 tus infra omnia nihila; hoc enim
 erat, ac ſi ipſe ſolus fuiſſet omnium
 peccatorum ſimul congregatorum
 acervus.

Quòdque
 ſe humilia-
 verit JESUS
 Chriſtus a-
 more noſtri

O mi JESU! quando te confi-
 dero in ſinu divinæ Matris tuæ,
 quàm profundis proſequendus es
 mihi homagijs, ſupremis adoratio-
 nibus.

R. P. Iſaac Conſultat, Tom. III.

num obſequijs! eòquòd primùm
 & præcipuum ſis ens, ens entium,
 & ſummus, quem adoro, Deus!
 ſed quantam tibi debeo honoris
 reparationem pro opprobrijs & ig-
 nominijs, quibus oneravi te, cum
 amore mei eſſe volueris noviffi-
 mus omnium, ſubſtituens te loco
 mei, teque onerans peccatis meis,
 quæ ſunt velut totidem malitiæ ba-
 rathra, ut horrenda portares op-
 probria, quæ fuerant in æternum
 mihi portanda, quin tamen ſup-
 portare illa & ſufferre unquam poſ-
 ſem. O quàm immenſis debitis
 tibi teneor, quibus expedire me
 potero nunquam! ſed quòd ſtu-
 pendum magis eſt, quòdque om-
 nium corda percellere deberet ad-
 miratione, vis inſuper, ut confi-
 denter petam à te: Domine, ſolve
 tu ipſe pro me, & è tuis deſume the-
 ſauris, unde omnia ſolvas ex inte-
 gro, quibus obſtringor tibi.

Neque id fatiſ eſt, reſtat adhuc
 tertij declaratio paradoxij, quòd
 non minorem duobus alijs ciet ſtu-
 porem. Si nôſſe quis velit, quid
 faciat Infans Deus, dum portatur in
 utero Sanctiſſimæ Matris ſuæ, re-
 ſpondebo, quòd faciat omnia,
 quòdque faciat nihil; quòd poſſi-
 deat in pace omnes infinitos the-
 ſauros bonorum Creatoris & crea-
 turarum, quòdque laborando ſuas
 exhauriat vires & vitam conſumat,
 ut illos ſibi acquirat. Videtur tibi
 hæc omnia ſibi invicem eſſe oppo-
 ſita, ſed audi, quàm bene conve-
 niant

FFF

niant

niant, ut illis contradici non possit.

Vis intueri, quâ ratione faciat omnia? Considera, quod omnia, quæ facta sunt, tres complectantur ordines: Sunt enim vel opera naturæ, vel opera gratiæ, vel opera gloriæ; extra hæc non est, nisi solitum peccatum, quod non est aliquod ens, sed purum nihilum. Jam ipse est Auctor omnium operum naturæ, quia est Creator; ipse est Auctor omnium operum gratiæ, quia est Redemptor; ipse tandem est Auctor omnium operum gloriæ quia per ipsum omnes beati eorum tenent possessionem; Verum igitur est, quod faciat omnia.

Et nihilominus non minus verum est, quod faciat nihil horum omnium; ipsemet hoc nobis dicit verbis luculentis, & confirmat juramento in Sancti Joannis Evangelio: *Amen, Amen, dico vobis, non potest Filius à se facere quidquam*; Ratio est quia operatio sequitur esse; Jam ipse esse non habet à seipso; si enim aspicias ipsum secundum Divinitatem ejus, non est à seipso, sed à Patre suo; si aspicias ipsum, secundum Humanitatem illius, non est à seipso, sed à Matre suâ: Cum ergo non sit à seipso, neque ut Deus, neque ut Homo, non agit aut operatur à seipso, neque ut Deus, neque ut Homo; Et quando se totum integrum impendit magno salutis nostræ operi, non dat nisi id, quod

accepit à Patre suo æterno, & à Sanctissimâ Matre suâ.

O Deus! quàm stupendæ consecutiones trahi possunt ex hoc principio, ad gloriam Dei Patris, & ad gloriam Sanctissimæ Virginis? Sequitur igitur, ipsos esse, qui conjunctim operentur salutem mundi per Filium suum Unigenitum; Si quidem manifestum omnino est, quod non solum Unigenitus hic Patris & Matris, facere nihil posset, sed nec haberet esse, nisi recepisset id ab utroque: *Non potest Filius à seipso facere quidquam*: Nonne cœcutire oporteat eum, qui non videat, impossibile esse, quod aliquis peccator suorum obtineat remissionem peccatorum, aut salutem per JESUM Christum, nisi Deus Pater ex propria suâ substantiâ progenuisset ipsum? An unicus sit Beatorum, qui non fateatur in æternum ex intimo sui cordis: ô divina Pater? tibi debeo salutem, quam accepi per JESUM Christum; quis similiter cum veritate non dicat: ô divina Mater! tibi teneor de salute, quàm obtinui à JESU Christo. Si quis nullâ afficeretur pietate erga Patrem nostrum cœlestem, qui nobis Filium suum dat Unigenitum eorum Salvatorem nostrum, quàm turpem ingratiitudinis incurreret notam? Et quid dici posset de ijs, qui verâ devotione Sanctissimam non prosequuntur Virginem? Nonne indigni prorsus sunt, qui

JOAN. 5.
v. 19.

JESUS
Christus facit omnia,
& facit nihil

JESUS
Christus
facit omnia
& facit nihil

Cor
Christi
facit
omnia
& facit
nihil

in partem veniant beneficijs salu-
lutis ?

Mil, 115.

An videre tandem vis, quomodo
divinus hic Infans, quem MA-
RIA in Virgineo suo portat utero,
possideat in pace omnes infinitos
thesauros bonorum Creatoris &
creaturarum; verum est, ipsum
hos possidere in tota sua plenu-
dine; si enim per impossibile de-
stitueretur alicujus boni genere,
non esset Deus: *Gloria & divitia
in domo ejus*: Omnis infinita Pa-
tris sui gloria, omnesque immen-
sa creaturarum suarum divitia u-
niuntur & conveniunt in domo ip-
sius, & MARIA, quae magnifica
haec domus est, earundem est de-
positaria.

Cor JESU
Christi
tratum la-
beaverit.

Verum si possideat illas, eccur
hoc nomine cuncta vitae suae im-
pendit momenta, & cuncta mor-
tis suae toleravit tormenta? Non,

ut acquireret illas pro se ipso, cum ad acqui-
harum absolutus sit Dominus; sed ^{rendu pro-}
ut acquireret illas pro nobis; imò, ^{psia sua bon-}
ut verum dicam, non, ut acquire- ^{ma}
ret pro nobis illas, siquidem illas
omnes jam acquisivit jure Nativi-
tatis suae, sed solum ad obstrin-
gendum nos, ut illarum adire
vellemus possessionem. O bone
Deus! an possibile sit, tantum la-
boris impendendum fuisse Deo,
tantum collocandum operam, tam-
que potentia adhibenda remedia,
ut obligaret nos, quatenus velle-
mus esse beati, & his omnibus cir-
cumspiciens, non potuisse id obti-
nere a nobis! Taceamus de super-
ponderemus id tota vita nostra,
& si serio ac mature id perpende-
rimus, impossibile erit, quin ex
eo concutiendi simus ter-
rore.

ARGUMENTUM.

*Quenam fuerint occupationes Sanctissima Vir-
ginis, portantis Infansem JESUM in castissimo
utero suo.*

ARTICULUS IV.

Videbatur mihi, omnia huc-
usque dicta non satisfacisse
ardentissimo, quo ex-
stuiam desiderio cognoscendi ali-
quid de cogitationibus & affecti-
bus, quibus occupari poterat San-
ctissima Virgo in mente sua, dum
portabat in utero suo illum ipsum,

qui totam constituit occupationem
divini Patris sui per omnem aeterni-
tatem: Hac super re proposui qua-
estiones aliquas charitativo Comiti
ac Ductori meo, quibus urgebatur
ad manifestandum mihi pretiosa a-
nimae suae arcana, quae credebam
retinere voluisse illum pro seipso.

Ffff 2. Prima

JESU
Christi
cit nihil po-
salute cor-
stra abque
Deo Patre
& sanctis-
ma Virgine